

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/14/2016
Identifikačné číslo spisu:	1005010006
Dátum vydania rozhodnutia:	16.03.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:1005010006.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému P. W. pre pokračovací trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, na verejnom zasadnutí v Bratislave 16. marca 2017 prerokoval odvolanie obžalovaného P. W. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. júla 2016 sp. zn. 6T/1/2005, a takto

rozhodol:

Podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok z r u š u j e vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu.

Na základe § 259 ods. 3 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 sa obžalovaný

P. W., nar. XX.XX.XXXX v H. X., ženatý, nezamestnaný, trvale bytom H. II. XXX/X, D., vo väzbe od 09.08.2004 do 17.06.2006,

o d s u d z u j e :

Podľa § 187 ods. 5 Tr. zák. za použitia § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sa na výkon uloženého trestu zaraďuje do I. (prvej) nápravnovúchovnej skupiny.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave bol obžalovaný P. W. uznaný za vinného z pokračovacieho trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005, ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

P. W. a D. M. na území Slovenskej republiky i mimo neho zabezpečil opakovane dovoz omamnej látky - kokaínu leteckou cestou tak, že hlavný organizátor D. M. v období január - február 2004 zaobstaral dodávateľa v Južnej Amerike, poskytol financie verbovačovi P. W. a tento na základe poverenia nahovoril vycestovať ako kuriérov drogovej zásielky,

1/ v mesiaci február 2004 v okolí Rimavskej Soboty Q. Q., nar. XX.XX.XXXX, ktorý dňa 26.02.2004 z letiska Schwechat pri Viedni odletel do Ekvádoru, kde 10.03.2004 prevzal od neznámej osoby cestovnú tašku so šatstvom a dňa 12.03.2004 priletel späť na viedenské letisko, kde ho rakúske úrady zadržali aj s touto taškou, z ktorej extrahovaním odevné zvršky vykázali obsah omamnej látky v celkovom množstve najmenej 3.900 gramov kokaínu v hodnote najmenej 273.000,- Eur (8.224.398,- Sk), pričom kokaín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny omamných látok,

2/ v mesiaci marec 2004 v okolí Rimavskej Soboty manželov Q. C., nar. XX.XX.XXXX (zomrelého dňa 17.12.2006) a Q. C., nar. XX.XX.XXXX, ktorí 29.03.2004 odleteli z letiska Schwechat pri Viedni do Ekvádoru, tu prevzali dňa 30.03.2004 v Quito a dňa 04.04.2004 v Salinas od neznámych osôb celkovo dve cestovné tašky so šatstvom a prileteli späť na viedenské letisko dňa 09.04.2004, kedy ich rakúske úrady aj s uvedenou batožinou zadržali, pričom extrahovaním z odevných zvrškov privezenej batožiny v nich bola zistená omamná látka v celkovom množstve najmenej 6.300 gramov kokaínu v hodnote najmenej 441.000,- Eur (13.285.566,- Sk), pričom kokaín je zaradený v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch do II. skupiny omamných látok.

Krajský súd za to uložil obžalovanému P. W. podľa § 187 ods. 5 Tr. zák. za použitia § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, pričom na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. (prvej) nápravnovýchovej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote obžalovaný P. W. odvolanie, ktoré odôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojho obhajcu došlým na krajský súd 7. novembra 2016 (č.l. 2034 - 2037).

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že odvolanie podáva proti výroku o treste. Voči skutku ani voči právnej kvalifikácii uvedenej v rozsudku súdu prvého stupňa nemá výhrady. Súhlasí s konštatovaním súdu, že od spáchania skutku v roku 2004 až po vyhlásenie ostatného rozsudku uplynula doba viac ako 12 rokov. Správne je aj konštatovanie krajského súdu, že jeho vec nebola prejednaná v primeranej lehote. Podstatnými príčinami neprimeranej dĺžky súdneho konania bolo vyhýbanie sa trestnému konaniu zo strany D. M. po jeho prepustení z väzby na slobodu, za čo on nemôže nieť zodpovednosť. Poukazoval na svoj nepriaznivý zdravotný stav i na svoj život po spáchaní skutku, pre ktorý bol odsúdený. Účelom trestu nie je len represia, ale má výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti. Vzhľadom k tomu navrhol napadnutý rozsudok zrušiť vo výroku o treste a uložiť mu trest odňatia slobody kratšieho trvania.

Predseda senátu súdu prvého stupňa v súlade s ustanovením § 251 Tr. por. doručil odpis odvolania obžalovaného prokurátorovi Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „prokurátor“) na vyjadrenie, ktorú možnosť prokurátor využil podaním došlým krajskému súdu 1.12.2016. V dôvodoch svojho vyjadrenia uviedol, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné. Poukázal, že prieskumy v konaní boli zavinené aj obžalovaným, pričom značný časový odstup od spáchania skutku bol súdom zohľadnený už v napadnutom rozsudku, nakoľko trest bol uložený pod dolnú hranicu pri použití mimoriadnych okolností. Napadnutý rozsudok považuje za zákonný a spravodlivý, a preto navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. zamietnuť.

Obžalovaný P. W. sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu neustanovil, hoci o termíne verejného

zasadnutia bol riadne vyrozumený. Doručil odvolaciemu súdu písomnú žiadosť, aby sa verejné zasadnutie o jeho odvolaní vykonalo v jeho neprítomnosti.

Nakoľko zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného P. W..

Prítomný obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí predniesol odvolanie zhodne s jeho písomným vyhotovením. Navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť a uložiť mu miernejší trest.

Prokurátor Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch, a preto navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 256 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zákona č. 301/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov), účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a dospel k nasledovným zisteniam a záverom.

Obžaloba v predmetnej veci bola podaná ešte 4. februára 2005, pričom krajský súd vo veci prvýkrát rozhodol rozsudkom 30. septembra 2014 sp. zn. 6T/1/2005, ktorým obžalovaného P. W. uznal za vinného iba zo skutku z februára 2004 (kuriér Q. Q.), právne posúdeného ako trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovanie s nimi formou účasti podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 187 ods. 1 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák., za čo obžalovanému uložil podľa § 187 ods. 5 Tr. zák. za použitia § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. účinného do 31.12.2005 (ďalej len Tr. zák.) trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov. Na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. (prvej) nápravnovychovnej skupiny.

Tým istým rozsudkom obžalovaného podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodil od obžaloby pre skutok z marca 2004 (kuriér Q. C. a manželka Q. C.).

Na základe odvolania prokurátora v neprospech obžalovaného vo veci rozhodoval Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktorý na neverejnom zasadnutí 24. septembra 2015 uznesením sp. zn. 5 To 4/2015 podľa § 258 ods. 1 písm. b/, c/ Tr. por. napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

Podľa zistenia najvyššieho súdu po ostatnom vrátení veci krajský súd vykonal už všetky potrebné dôkazy v rozsahu, ako mu to nariadil najvyšší súd vo svojom rozhodnutí. Vykonané dôkazy potom krajský súd vyhodnotil jednotlivo i v ich súhrne, ako mu to ukladá ustanovenie § 2 ods. 6 Tr. por. a vyvodil z nich správne skutkové zistenia, preto najvyšší súd v otázke skutkových zistení odkazuje na dôvody uvedené v napadnutom rozsudku, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Svoje rozhodnutie totiž krajský súd odôvodnil v rozsahu vyžadovanom ustanovením § 125 Tr. por. Prijaté skutkové zistenia majú vecné i logické zakotvenie. Z toho dôvodu najvyšší súd nemal žiadnych pochybností o tom, že skutky sa stali tak, ako bolo ustálené v napadnutom rozsudku. Napokon ani samotný obžalovaný nemal ku skutkovým zisteniam žiadne výhrady.

Stavu veci a zákonu zodpovedá aj právna kvalifikácia konania obžalovaného P. W.. Obžalovaný svojím konaním po stránke objektívnej aj po stránke subjektívnej naplnil všetky znaky skutkovej podstaty pokračovacieho trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a

prekursora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 1 písm. a/, ods. 4 písm. a/, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. K použitej právnej kvalifikácii nevzniesol žiadne námietky ani samotný obžalovaný.

Pri skúmaní napadnutého rozsudku vo výroku o treste, ktorý bol obžalovanému uložený, najvyšší súd zistil, že súd prvého stupňa napriek tomu, že správne a v súlade so zákonom zistil skutkový stav, tak pochybil pri výmere trestu, ktorý sa odvolaciemu súdu javí ako neprimeraný.

Podľa § 23 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 účelom trestu je chrániť spoločnosť pred páchatelmi trestných činov, zabrániť odsúdenému v ďalšom páchaní trestnej činnosti a vychovať ho k tomu, aby viedol riadny život a tým výchovne pôsobiť aj na ostatných členov spoločnosti.

Podľa § 31 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 pri určení druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne na stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť (§ 3 ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006), na možnosť nápravy a pomery páchatelia. Ak súd prijme záruku za nápravu páchatelia, vezme do úvahy tiež výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol a uloží trest so zreteľom na túto okolnosť.

V prerokúvanej trestnej veci je dôležité zdôrazniť, že obžalovaný P. W. sa od konca apríla 2004 nedopustil žiadneho protiprávneho konania a v podstate sa podroboval trestnému konaniu a v jeho rámci prebiehajúcim úkonom orgánov činných v trestnom konaní.

Tieto skutočnosti vyplývajú z odpisu registra trestov obžalovaného, ako aj z jeho osobného vyjadrenia.

V prerokúvanej trestnej veci je potrebné zdôrazniť, že trestné stíhanie voči obžalovanému bolo začaté uznesením vyšetrovateľa z 09.08.2004. Obžalovaný bol vo väzbe od 09.08.2004 do 17.06.2006. Trestné stíhanie sa viedlo nepretržite a obžaloba bola podaná 04.02.2005, pričom prvostupňový rozsudok bol prvýkrát vo veci vyhlásený, ako už bolo vyššie uvedené 30.09.2014. Vec bola zrušená najvyšším súdom a súd prvého stupňa o vine a treste obžalovaného rozhodol napadnutým rozsudkom až dňa 27.07.2016.

Podľa § 2 ods. 4 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní musia (okrem iného) trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a musia dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov. Prerokovanie v primeranej lehote požaduje aj Európsky dohovor o ľudských právach (čl. 6 ods. 1), ku ktorému pristúpila i Slovenská republika.

Ukončenie trestnej veci obžalovaného po 12-ich rokoch od spáchania skutku bez zavinenia obžalovaného nemožno považovať za konanie bez prieťahov a v primeranej lehote. Niet sporu o tom, že prerokúvanie tejto trestnej veci malo nepriaznivý dopad nielen na spoločenské postavenie obžalovaného, ale aj na jeho osobné a rodinné vzťahy.

Týmito úvahami sa riadil najvyšší súd, keď dospel k záveru, že trest odňatia slobody vymeraný obžalovanému vo výmere 5 (päť) rokov, je zrejme neprimeraný, najmä vzhľadom na dĺžku času, ktorý uplynul od spáchania skutku prerokúvanej trestnej činnosti a tiež vzhľadom na dĺžku trestného konania, ktoré bez zavinenia obžalovaného trvalo 12 rokov.

Podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 ak má súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatelia za to, že by použitie trestnej sadzby odňatia slobody ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatelia neprimerane prísne a že možno účel trestu dosiahnuť i trestom kratšieho trvania, môže znížiť trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom.

Pri ukladaní trestu najvyšší súd vychádzal z ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej nemožno znížiť trest

odňatia slobody z dôvodov okolností prípadu pod dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v kvalifikovanej skutkovej podstate trestného činu.

Uvedená súdna prax mala na zreteli predovšetkým tie okolnosti prípadu, ktoré súviseli so skutkom ako takým a s jeho právnym posúdením, teda okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný v zmysle § 3 ods. 4 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Pod okolnosťami prípadu podľa názoru najvyššieho súdu treba rozumieť nielen okolnosti činu - užšie vymedzenie, ale aj ďalšie okolnosti, ktoré nemajú súvislosť len so samotným skutkom a jeho právnym posúdením, ale aj s jeho prerokúvaním podľa ustanovení Trestného poriadku a dĺžkou konania - širšie vymedzenie.

V teraz prejednávanej veci sa vyskytli také okolnosti spočívajúce v prieťahoch v konaní, ktoré zväčša neboli zavinené obžalovaným, preto uloženie trestu odňatia slobody v rámci základnej trestnej sadzby v rozpätí osem až pätnásť rokov by bolo podľa názoru najvyššieho súdu neprimerane prísne.

V tejto súvislosti najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že účel trestu je v Trestnom zákone vymedzený tak, aby spolu so splnením účelu Trestného zákona (§ 1 ods. 1) a Trestného poriadku (§ 1 ods. 1) včasným odhalením a postihom páchatel'ov zamedzil im páchať trestnú činnosť a ochrániť pred páchatel'mi trestnej činnosti ostatných občanov.

Obžalovaný P. W. od spáchania skutku viedol riadny život, v priebehu trestného stíhania sa mu podstatne zhoršil zdravotný stav, pričom bol aj dlhšiu dobu hospitalizovaný. Napokon musel najvyšší súd prihliadnuť aj na tresty, ktoré boli uložené kuriérom v Rakúsku, preto najvyšší súd vzhľadom na vyššie uvedené úvahy uložil obžalovanému trest odňatia slobody za použitia § 40 ods. 1, ods. 5 písm. b/ Tr. zák. vo výmere štyroch rokov.

V ustanovení § 62 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 sú taxatívne vymenované obzvlášť závažné úmyselné trestné činy, medzi ktoré bol zaradený i trestný čin nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 187 ods. 4, 5 a 6, pričom páchatelia týchto trestných činov sa spravidla zaraďujú na výkon trestu do III., najprísnejšej nápravno-výchovnej skupiny. Obžalovaný P. W., ako už bolo vyššie spomenuté, pred spáchaním skutku a potom aj po jeho spáchaní viedol riadny život. Nakoľko súdne trestaný nebol, nemohol byť ani vo výkone trestu odňatia slobody. V jeho prípade sa nejedná o tak vážne narušenú osobu, že by bolo potrebné na jeho prevýchovu pôsobiť výkonom trestu v tejto najprísnejšej skupine. Z toho dôvodu súd v súlade s ustanovením § 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 zaradil obžalovaného na výkon uloženého trestu do I., najmiernejšej nápravno-výchovnej skupiny. V tejto skupine možno podľa názoru najvyššieho súdu účinnejšie pôsobiť na jeho prevýchovu a resocializáciu.

Vzhľadom na vyššie uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a následne rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.